

(amb el Manel no en menjàvem) i ens dirigim tot seguit cap a l'ermita de Sant Corneli, a 1.020 m, cap a on ens hi enfilem per una obaga ben encatifada amb fulles de roure que contrasten amb el verd dels abundants boixos.

Mentre ens apropem a Cantonigrós tenim una bella vista de l'altiplà de Collsacabra. La sorpresa la tenim quan cinc-cents metres abans d'arribar a Cantoni ja trobem l'Hotel-restaurant on hem de dinar, tot un detall dels organitzadors d'aquesta etapa, no com el Manel, que sempre ens posava la fonda (no

hotel) al final del poble al que arribavem ja cansats. I continuen les sorpreses: allí trobem la Liria, que a pesar de l'"estat de bona esperança" ha vingut a dinar amb nosaltres (no com el Manel que s'ha quedat a Barcelona). El Pere, el xofer d'autocar amb més tradició paraigüera, a qui feia molts mesos que no vèiem, serà el conductor aquesta tarda; i per fi el menú inclou cava en abundància.

Massa coses a favor d'un canvi de direcció. L'Enric Larreula agafa la torxa i declara oberta la selecció de pilotes.